

Зигрид Зеварт

С ЊИМ И БЕЗ ЊЕГА

Зигрид Зеварт

С ЊИМ И БЕЗ ЊЕГА

С немачког превела
Олга Лазић

Креативни центар

1

„Каква уживанција!“, узвикну задовољно мама и изнесе два сладоледа у посудицама – један за мене, други за себе – јер никог другог у стану више није било.

Мама се изу, а ја сам већ био дос. Удобно се сместисмо на кауч, а у устима поче да нам се топи *чистио уживање*, како мама обично говори за сладолед. Било је лето. Врата балкона широм су била отворена. Топао поветарац струјао је станом, а улична бука допирала је све до наше дневне собе у којој сам седео заваљен, с ногама подигнутим на сто.

„Овакво лето могло би да потраје“, рече мама уживајући у сваком залобају сладоледа од страћателе, капућина и кајсије и правећи се и да не примећује моје ноге на столу. Мајка ми је, па мисли да још увек мора да ме васпитава. Сматрам да сам научио да будем добар и без забрана и грдњи. Ипак, имам већ десет година и ускоро ћу престићи маму по висини.

Једног дана биће јој потребан двоглед да би уопште могла да ме види. Кад седимо, скоро да смо исте висине. Мамина рамена су ту негде у висини моје главе, која ми управо постаје тешка и почиње да клима.

Ммм! Дан је постајао све лепши. Био је пријатан и топао – а захваљујући сладоледу и укусан и освежавајући – све док се није огласио телефон.

„Не сад!“, уздахну мама уживајући и даље у сладоледу.

Али онај на телефону није одустајао тако лако. Поново зазвони, а мама ме гурну. „Јави се!“, рече. Само што ја тад баш и нисам хтео да се померам с места, па рекох: „Јави се ти!“

Онај на телефону покушао је поново. И поново.

Мама му упути претећи поглед. „Нисмо ту“, рече телефону као да може да је разуме. „Ако смо неком потребни, мораће да покуша касније.“

Угризох се за усну. Могао је то бити хитан позив од Маурија. Ипак, Маури ми је друг. Понекад

сам му потребан. Њему, наиме, није баш увек лако код куће са строгим родитељима и сестром која, откако је напунила петнаест година, само нешто изводи.

„Чекај!“, узвикнух јер звоњава уопште није пре-стајала. Пружих мами остатак свог сладоледа и јавих се на телефон тако што сам изговорио пуно име и презиме, иако Маури одавно зна моје име. Лино Хаусман. Нисам крив што се тако зovem.

Уместо Мауријевог очајничког гласа, с друге стране зачух: „Хало? Овде Хотел!“ Хотел? Нисам био сигуран да сам добро разумео ко је то, ни шта уопште да радим с том информацијом. „Да ли ти је мама код куће?“

„Није“, пожелео сам да кажем. „Није!“ Међутим, мама ме је научила да будем пристојан према непознатима, те јој тако дадох слушалицу и промрљах: „Ипак је за тебе...“

Седео сам пред празном посудом за сладолед и гледао како се мамино лице, док се јављала на телефон, развлачи у осмех: „Ооооо, какво изненађење! Баш ми је драго!“ Затим је уследила пауза, онда благо климање главом и на крају: „Нема проблема“. Погледала је на сат. „Пааа, рецимо око осам?“ Договорише се да се нађу око осам.

Мама је спустила слушалицу, заборављајући да јој је у посудици остало још мало сладоледа. „Лино“, обрати ми се када је то ипак приметила

и села поред мене. „Вечерас излазим. Надам се да немаш ништа против.“ Нежно ме је одгурнула и додала још: „Аааа?“ и већ сам могао све да предвидим. Опет је то дошло на дневни ред – мама је имала састанак с неким мушкарцем, што је значило да ћу поново имати пуне руке посла.

Док сам стругао по празној посудици за сладолед, упитах маму: „Је л’ то неки твој колега?“

„Ко?“ Мама ме погледа као да сам јој поставио најглупље питање које је икада чула у свом животу. „Ко, Хоте?“

Слегао сам мало раменима, несигурно. Па ко други?

„Хоте“, рече мама одмахујући главом уз санив поглед. „Хоте и канцеларија су два различита света.“ На тренутак је ућутала. „Хоте се у ствари нигде не уклапа. Свашта ради, али нигде није стално запослен. Између осталог, бави се и фотографијом, па жели да заједно одемо на једну изложбу.“

На изложбу фотографија. Добро. А што онда тамо не иде с неким својим другом? Шта он уопште хоће од маме? И чиме се он то још бави? Вози такси или је можда фризер? Где ли га је мама само упознала? Да је није фотографисао, па јој пришао говорећи: „Молим вас, можете ли да ми дате свој број телефона? Страшно ми се, знате, свиђа ваша црвена коса!“

Први сам устао с троседа и повукао се у своју собу. Мама је и овако и онако имала паметнија посла. А и ја...

Убрзо затим зачух је у ходнику. Па у купатилу. У кухињи. Звиждукала је и питао сам се шта ли је то што може тако да те орасположи док размишљаш о изложби фотографија. Фотографије?

Извадио сам свеску из школске торбе и бацио се на неурађене домаће задатке, а напољу је било лето и саобраћајна бука допирала је све до моје собе.

Кад сам хтео да почнем да радим први од десет задатака, угледах на полици две спојене фигурице фудбалера за стони фудбал које ми је поклонио Маури.

„Хајде!“, промрмљах, „раздвој их и нека заиграју један против другог. Биће то сурова борба.“ И тако је и било све док ме мама није позвала, јер сам, наравно, ја био тај који је требало да јој затвори рајсфершлус на новој хаљини.

„Је л' ти се свиђам?“, упита ме. Процедио сам: „Да“. Наравно да ми се свиђа, и то не само њена хаљина. Али имам осећај да се она тада није дотеривала за мене.

И пре него што сам се окренуо, приметио сам како пред огледалом маже усне тамноцрвеним кармином. Мама је видела само себе и своје усне које је пућила, а онда развличила у осмех. Вежба-ла је осмех за касније да би све било у реду. Баш

ме је занимало зашто! Мислим, зашто се не мане тога? Уосталом, није ли пре само пола сата рекла да нам је добро и да нам ништа не фали.

Оставио сам врата собе мало одшкринута, чуо маму како звиждуће док ми је до носа допирао мирис њеног парфема, и покушавао да решим други од десет задатака који су ме чекали. Ко још може да ради задатке уз такав смрад?

Сецкао сам папириће и разбацивао их по соби. Хоте се, дакле, зове тај тип који ће можда у најскорије време седети с нама за столом. Хоте!

Почео сам да грицкам оловку.

Мамин бивши звао се Том и био је код нас само трипут. После тога вероватно није више могао да нађе пут до нашег стана. Или се одселио из града. Или му је можда мама рекла да мени излази алергија од мушкараца који носе наочаре и да јој је баш жао. У сваком случају, после тога опет смо остали сами нас двоје, а ја сам био срећан и маму више нисам ни питао за њега.

Мамини момци углавном ми сметају. Да не кажем – увек ми сметају. Питам се шта ће јој. На почетку она јурца унаоколо кô пијана кокошка. Сањари, уздише, затура ствари које после не може да пронађе. Ташне, сатове и цедуљице. Или заборави да одговара на питања. С временом се све опет среди и она се сети да има сина који, онако узгред, постоји, иако у њега није заљубљена. Заљубљена

је само у те своје мушкарце док о нечему разговарају, али они с њом не разговарају о њеном најновијем компјутерском програму.

Мене, на пример, занимају компјутерски програми. Међутим, мамини момци уопште ме не занимају и не трудим се да се претварам. Напротив. Често чак и смислим неку пакост како бих могао што пре да их се отарасим. Мама се чак и не љути увек због тога. Понекад је можда притајено и срећна што може да се извади на мене, па не мора да смишља нека друга оправдања. Ако је баш потребно, понекад загубим кључ од стана, па мамин момак не може да уђе, а кад звони на врати-ма, дешава се да баш у том тренутку слабо чујем. Или, рецимо, заборавим да поставим сто за троје, па ставим само два тањира, иако добро знам да се мама неће сама појавити на доручку.

Ја се увек појављујем сам, а понекад се тако и осећам. Као да овде више и не припадам. На пример, док стојим поред маме, а она баца поглед према огледалу и не мисли ни на шта друго него на свој излазак.

„Срећо“, рече мама поново наносећи кармин, „можда ћу се вратити касно. Али знаш да увек можеш да ме позовеш на мобилни.“

„Ваљда неће бити потребно“, рекох. „Могу и сам да пронађем пут до кревета. А умећу да одем и до купатила.“

„Лино!“ Мама уздахну и застаде на тренутак.
„Јесу ли домаћи задаци урађени?“

„Скоро...“

Мама нагну главу и погледа ме строго.

„Одмах ћу завршити оно што ми је остало.“

„Добро“, рече мама и потврдно климну главом.
„Колико си порастао!“

Ништа нисам казао. Ништа ми није падало на памет што бих могао да кажем. Можда зато што је тренутак у ком је мама то рекла био чудан; уосталом, и ја то мислим – порастао сам, али и нисам. Још сам њено дете и волео бих да она то не заборави.

„Хоћеш ли се снаћи?“, упита ме и помилова ме по лицу.

Мама наравно није пропустила да помене да морам да легнем на време. Узела је јакну. „Молим те, опери зубе и немој да гледаш телевизију.“

Нисам могао да избегнем пољубац за растанак. Онда су се врата за њом затворила и чуо сам ужурбану удаљавање корака на степеништу. Затим су се врата зграде залупила и до стана је поново почела да допире само улична бука.

2

Није то, наравно, било прво вече које сам проводио сам код куће. Дан се полако ближио крају и не бих рекао да је био лош. Врата балкона била су широм отворена само за мене, а летњи вечерњи ваздух улазио је у све просторије и скоро да више нисам ни мислио на маму. Она је у сваком случају радила шта је хтела.

А то сам урадио и ја. Појео сам свашта из фрижидера и најео се као свиња: саламу, хлеб, киселе краставце, пола табле чоколаде с лешницима и сувим грожђем, три виршле, цацки намаз и све је било врло укусно. А пио сам и кока-колу из флаше,

Ето, мама би баш волела да се и Лину допадне њен нови момак Хоте. Али ништа од тога! Лино ће већ смислити како да се успешно отараси тог типа. Дотад му је тако нешто увек полазило за руком. А када те мучи такав проблем, све је много лакше ако имаш правог пријатеља као што је Маури. Лино и Маури играју заједно фудбал, возе бицикл и планирају да оснују рок бенд. Само када би Маури успео да наговори родитеље да му купе бубње! С друге стране, тај мамин дечко Хоте свира електричну гитару, а има и трглавог летећег змаја...

ISBN 978-86-7781-913-2

9 788677 819132

www.kreativnicentar.rs